

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Miluše Doškové a soudců JUDr. Vojtěcha Šimíčka a JUDr. Karla Šimky v právní věci žalobce: **G. Z.**, právně zast. JUDr. Milošem Vízdalem, advokátem se sídlem ve Svitavách, nám. Míru 48, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra České republiky**, se sídlem v Praze 7, Nad Štolou 3, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 14. 9. 2005, č. j. 29 Az 1/2005 - 17,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **se zamítá.**
- II.** Žalovanému **se nepřiznává** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce (dále též „stěžovatel“) včasnou kasační stížností napadl shora uvedený rozsudek, kterým byla jeho žaloba proti rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 4. 4. 2005, č. j. OAM-511/VL-20-K04-2005 zamítnuta. Ve správním řízení byla stěžovatelova žádost o udělení azylu zamítnuta jako zjevně nedůvodná podle § 16 odst. 1 písm. g) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“). Rozsudek krajského soudu vycházel ze skutečnosti, že stěžovatel nenaplnil žádnou ze zákonných podmínek pro udělení azylu a že rozhodnutí žalovaného bylo vydáno na základě dostatečně zjištěného skutečného stavu věci a bylo přesvědčivě odůvodněno.

Stěžovatel v kasační stížnosti a jejích dvou doplněních namítá, že byly naplněny důvody, pro které mu azyl měl být udělen. Tvrdí, že v zemi jeho původu mu nebyla poskytnuta součinnost státních orgánů (především policejních), když jeho život byl ohrožen ze strany členů bankovní společnosti, které dlužil finance a jako hypotéční zástavu poskytl svůj byt. Odmítá, že by tvrdil, že důvodem jeho odchodu z vlasti byla smrt jeho nejbližších, pravým důvodem byl způsob, jakým zemřeli. Bankovní společnost se pokoušela získat

uvedený byt a snažila se násilím odstranit členy jeho rodiny. Další osobou v nebezpečí je dle stěžovatelova názoru stěžovatel sám. Dodává, že s ohledem na závazky, které pro Českou republiku vyplývají z mezinárodního práva, nesmí být uprchlík vrácen na území, kde by jeho život nebo svoboda byly ohroženy.

Správní orgány ani krajský soud se dle názoru stěžovatele rovněž dostatečně nezabývaly tzv. humanitárním azylem podle § 14 zákona o azylu. Tato možnost je dle slov stěžovatele „*doslova nabíledni*“ – s ohledem na to, že dvě stěžovateli nejbližší osoby zahynuly jako oběť trestné činnosti.

Dále stěžovatel namítá, že správní orgán a odvolací orgán (patrně je míněn krajský soud – pozn. NSS) se nedostatečně zabývaly důvody podání jeho žádosti, nezjistily všechny okolnosti rozhodné pro náležité a řádné posouzení věci a porušily zásadu objektivní pravdy. Správní orgán se také nedostatečně zabýval všemi právními a skutkovými otázkami případu. Stěžovatel namítá rovněž nedostatečnost odůvodnění rozhodnutí správního orgánu.

Stěžovatel taktéž namítá, že v řízení před soudem nebyly dostatečně zohledněny všechny důkazy, podklady a fakta. Krajský soud se nedostatečně zabýval důvody uvedenými v žalobním návrhu. Soud se dle stěžovatelova názoru také ne zcela vyrovnal s jeho argumentací, nesprávně rovněž dospěl k závěru o rozporuplnosti stěžovatelových tvrzení v jednotlivých pohovorech. Tento nesprávný závěr stěžovatel přičítá chybné interpretaci svých slov.

Z výše uvedených důvodů navrhuje stěžovatel, aby napadené rozhodnutí bylo zrušeno a věc byla Krajskému soudu v Hradci Králové vrácena k dalšímu řízení. Stěžovatel rovněž požádal o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti dle § 107 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále též „s. ř. s.“).

Žalovaný ve svém vyjádření tvrdí, že kasační stížnost ztrácí možnost věcného projednání. Trpí totiž nesourodostí, obsahuje jen několik projevů nelibosti nad řízením před správním orgánem a soudem. Stěžovatel se uchyluje k „*jakoby v řízení předesíraným, jen nesprávně vyhodnoceným či odmítaným důvodům svého domáhání se udělení azylu.*“ Kasační stížnost dle názoru žalovaného jen heslovitě vypočítává, která procesní práva byla údajně stěžovateli upřena. Mimo jiné stěžovatel v kasační stížnosti vychází z nesprávného domnění, že cosi přednášel v osobním jednání u soudu, ačkoli již v podání své značně obsahově sporé žaloby předesílal, že souhlasí, aby soud o věci rozhodl bez nařízení jednání, a takto také bylo soudem rozhodováno.

Z uvedených důvodů navrhuje žalovaný, aby Nejvyšší správní soud podanou kasační stížnost jako vadnou odmítl.

Nejvyšší správní soud nejprve vážil nezbytnost rozhodnutí o žádosti o odkladný účinek kasační stížnosti. Dospěl k závěru, že o něm není třeba rozhodovat tam, kde je žadatel chráněn před důsledky rozsudku krajského soudu režimem pobytu za účelem strpění podle § 78b odst. 1, 2 zákona o azylu (cizinec má nárok na udělení víza za účelem strpění pobytu mj. tehdy, pokud žádost doloží dokladem o podání kasační stížnosti proti rozhodnutí soudu o žalobě proti rozhodnutí ministerstva ve věci azylu a návrhu na přiznání odkladného účinku – takové vízum opravňuje cizince k pobytu na území po dobu platnosti víza, která je 365 dnů, na žádost cizince odbor cizinecké a pohraniční policie platnost víza prodlouží, a to i opakovaně) – ze zákona platnost uvedeného víza zaniká právní mocí

rozhodnutí o kasační stížnosti. Pozitivní rozhodnutí o žádosti o odkladný účinek by tedy nemělo z hlediska ochrany stěžovatelů žádný význam, negativní by před rozhodnutím o kasační stížnosti bránilo řádnému soudnímu řízení. Při rozhodnutí o kasační stížnosti pak je rozhodnutí o odkladném účinku nadbytečné, neboť obecně může přiznání odkladného účinku kasační stížnosti přinést ochranu jen do doby rozhodnutí o této stížnosti.

Nejvyšší správní soud přezkoumal formální náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost je podána včas, stěžovatel je zastoupen advokátem a jde o rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost přípustná. Důvodnost kasační stížnosti pak posoudil v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů (§ 109 odst. 2, 3 s. ř. s.). Nejvyšší správní soud souhlasí se stanoviskem žalovaného, že kasační stížnost je obtížně srozumitelná, nejedná se však v daném případě o takovou intenzitu, aby z ní nemohly být rozpoznány důvody, pro něž je podána. Nebylo tedy možné kasační stížnost odmítnout podle § 104 odst. 4 s. ř. s., jak navrhoval žalovaný.

Stěžovatel v kasační stížnosti uvádí důvody odpovídající kasačním důvodům uvedeným v § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. (*nesprávné posouzení právní otázky soudem*), v § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. (*vady řízení spočívající v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech nebo je s nimi v rozporu, nebo že při jejím zjišťování byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost, a pro tuto důvodně vytýkanou vadu soud, který ve věci rozhodoval, napadené rozhodnutí správního orgánu měl zrušit; za takovou vadu řízení se považuje i nepřezkoumatelnost rozhodnutí správního orgánu pro nesrozumitelnost*) a v § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. (*nepřezkoumatelnost spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí, popřípadě v jiné vadě řízení před soudem, mohla-li mít taková vada za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé*).

Stěžovatelova námitka o tom, že v předchozích řízeních nebyla zohledněna skutečnost, že smrt jeho blízkých měla souvislost s tím, že dlužil peníze, není důvodná. Ve správním řízení stěžovatel uvedl, že jediným důvodem, proč opustil domovskou zemi, je rodinná tragédie. Stěžovatel sám uvádí, že dne 29. 12. 2004 jel spolu s manželkou a synem po zledovatělé silnici, kde dostal smyk a nezvládl řízení. Manželka vypadla dveřmi z vozidla, které ji následně přimáčklo. Když ji vyprostili, shledali, že je již mrtvá. Za měsíc po této události onemocněl syn stěžovatele hepatitidou typu B. V nemocnici byla léčba směřována proti této nemoci, která zasahuje játra. Jakmile začal syn špatně dýchat, byl převezen na jednotku intenzivní péče, kde bylo teprve zjištěno, že má oboustranný zápal plic. Dne 24. 2. 2005 stěžovatelův syn nemoci podlehl. Po těchto tragických událostech opustil stěžovatel zemi svého původu, aby začal žít nový život a změnil svůj špatný psychický stav. Jiné důvody neuvedl. Ani v žalobě směřující proti rozhodnutí žalovaného stěžovatel neuvedl jiné či další skutečnosti. Žádná souvislost mezi smrtí jeho příbuzných a tím, že dlužil peníze, nemohla být v předchozích řízeních zjištěna a nebylo ani možné tuto souvislost z žádných poznatků dovodit. Sám stěžovatel totiž nikdy nic takového nenamítal. Ze stejného důvodu nelze ani přisvědčit stěžovatelově námitce o absenci úvahy nad možností udělení azylu z humanitárních důvodů s ohledem na to, že oba nejbližší příbuzní stěžovatele zemřeli na následky násilných trestných činů. Tato úvaha nemohla být provedena, neboť žalovaný nemohl ani z tvrzení stěžovatele zjistit nic, co by nasvědčovalo tomu, že uvedení příbuzní stěžovatele skonali následkem trestných činů. Žalovaný pak vzhledem k tomu, že na základě § 16 zákona o azylu shledal žádost stěžovatele jako zjevně nedůvodnou, neposuzoval již, zda stěžovatel splňuje podmínky dle § 14 zákona o azylu (humanitární azyl). Aplikace tohoto ustanovení se totiž váže na § 12 zákona o azylu, který v tomto případě nebyl užit. Stejně tak

nebylo rozhodováno ani o překážce vycestování podle § 91 zákona o azylu, neboť dle ustanovení § 28 téhož zákona je správní orgán o této věci povinen rozhodnout toliko v případě, kdy rozhoduje o neudělení (§ 12 *a contrario*) či odnětí azylu.

Důvodné nejsou ani stěžovatelovy námitky směřující proti správnímu řízení. Ze správního spisu je zřejmé, že správní orgán si zjistil dostatek podkladů pro to, aby mohl v dané věci správně rozhodnout. Řádné zjištění skutkového stavu totiž spočívá předně v tom, že žadateli o azyl je dána možnost podat úplnou a pravdivou výpověď o důvodech, které jej vedly k opuštění země. Tato možnost stěžovateli dána byla, přičemž stěžovatel nevedl jediný azylový důvod dle zákona o azylu. Správní orgán provedl se stěžovatelem řádný pohovor, jemuž byla přítomna tlumočnice. Stěžovatel svá tvrzení o vadnosti správního řízení ostatně ani nikterak nedokládá a nekonkretizuje, toliko obecně poukazuje na porušení některých zákonných ustanovení upravujících správní řízení. Žádná taková pochybení ovšem Nejvyšší správní soud nezjistil.

Nejvyšší správní soud neshledal konečně důvodnými ani námitky stěžovatele proti řízení před krajským soudem. Z rozsudku napadeného kasační stížností je zřejmé, že se soud zabýval námitkami stěžovatele uplatněnými v žalobě, ač tyto nebyly specifikovány a konkretizovány, ale obsahovaly toliko tvrzení o porušení některých ustanovení právních předpisů. Další argumenty ani návrhy na provedení důkazů žaloba neobsahovala. Stěžovatel ve správní žalobě vyslovil souhlas s tím, aby bylo ve věci rozhodnuto bez nařízení jednání a soud následně po souhlasu žalovaného takto postupoval (§ 51 s. ř. s.). Krajský soud v Hradci Králové tedy v předchozím soudním řízení nikterak nepochybil.

Nejvyšší správní soud vnímá tragické události v životě stěžovatele a rozumí i tomu, že stěžovatel chtěl začít nový život daleko od svého domova. Je třeba ale uvést, že poskytnutí azylu je zcela specifickým důvodem pobytu cizinců na území České republiky a nelze je zaměňovat s jinými legálními formami pobytu cizinců na území ČR, tak jak jsou upraveny např. v zákoně č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území ČR.

Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že v odůvodnění rozhodnutí žalovaného správního orgánu jsou správně posouzeny rozhodující právní i faktické skutečnosti, z nichž žalovaný vycházel, skutková zjištění jsou zde přehledně a srozumitelně uvedena a vyplývají z provedených důkazů, přičemž Krajský soud v Hradci Králové správně posoudil, že skutkový stav byl žalovaným správním orgánem zjištěn dostatečně, důkazy, které si správní orgán opatřil, byly úplné a byly vyhodnoceny v kontextu platné právní úpravy. Po skutkové ani právní stránce tak nechybí ani logická vazba mezi rozhodnutím a podklady pro něj. Stejně tak podle Nejvyššího správního soudu nedošlo k nesprávnému posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení.

V daném případě tedy nebyly naplněny namítané kasační důvody podle § 103 odst. 1 písm. a), b), d) s. ř. s. a soud neshledal ani důvody, pro které by měl rozhodnutí zrušit pro pochybení, k nimž by měl přihlížet mimo uplatněné námitky podle § 109 odst. 3 s. ř. s.

Proto Nejvyšší správní soud kasační stížnost jako nedůvodnou zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

Stěžovatel, který neměl v tomto soudním řízení úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení a úspěšnému žalovanému náklady řízení nevznikly. Proto soud rozhodl,

že se žalovanému právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznává (§ 60 odst. 1, § 120 s. ř. s.).

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 14. března 2007

JUDr. Miluše Došková
předsedkyně senátu